MOŠKE SI IZBIRAM NERAZUMNO

Prva in edina šefinja protokola v zgodovini Slovenije. Tako elegantna, natančna dama kot polnokrvna, sproščena, čutna ženska. Temperamentna Primorka Ksenija Benedetti vzbuja zadnje čase posebno zanimanje zaradi zdaj že dobre pol leta trajajoče ljubezenske zveze z legendarnim igralcem Borisom Cavazzo pa tudi zato, ker ne okoliši z odgovori. Poudarja, da zasebno in poklicno stavi na neposrednost ter iskrenost, in če česa ne mara, so to aroganca, vzvišenost, zahrbtnost in opravljivost.

Spraševanje: KATJA CAH | Foto: DEJAN NIKOLIČ

Pogovarjamo se v njeni klasično stilno urejeni in obenem domačni pisarni v Ljubljani, kjer diši po cimetu, na mizi s prtom iz idrijske čipke pa v prozorni stekleni posodici, napolnjeni z vodo, plava en sam, a bohoten živo rožnat cvet. Ksenija Benedetti razloži, da ji ga je z domačega vrta prinesla pozorna sodelavka.

Premnogi Slovenci ne čutijo narodne zavesti, vi pa ste ponosni na svoje korenine. V člankih vas nekateri razglašajo za svojo – naj ne bi bila le Koprčanka, temveč tudi Portorožanka, Pirančanka, opisali pa so vas tudi kot »trmasto Brkinko«. Kdo ste najbolj?
(Smeh.) Nesporno sem najbolj Koprčanka. V mojem rojstnem mestu je večinoma potekalo tudi moje šolanje, starši pa so iz Brkinov. Deset let sem res živela tudi v Piranu, v Portorož pa sem se sedem let vozila le v službo v Avditorij kot organizatorka kulturnih dogodkov in pozneje v Metropol v vlogi vodje protokola. Koper je spet moj dom zadnjih petnajst let. Glede trmaste Brkinke pa – ja, tudi to bi lahko držalo. *(Smeh.)*

Radi poudarjate, da ste tudi nerazvajena edinka.
Vsakič ko slišim koga namigovati, da sem edinka in zato razvajena, začnem dvigovati obrvi. Nikoli me niso razvajali. Pri nas smo imeli dovolj sredstev, a so me starši kljub temu vsako poletje od osmega razreda naprej med počitnicami poslali delat, kot študentka pa sem služila kot pianistka, vodnica smučanja in učiteljica klavirja. Vzgojila sta me v zelo delovno osebo. Posebno moja mama *(Marija Mahne, op. a.)*, sicer pedagoginja in ravnateljica osnovne šole, ki so ji pred kratkim podelili državno priznanje za dosežke, je imela izjemen smisel za vzgojo.

Kaj pa oče?
Saj veste, hčerke smo vedno bolj očetove. *(Nasmeh.)* Tudi on je bil na zahtevnem položaju kot direktor, a mu je prav tako uspelo, da me je naučil delavnosti pa tudi sproščenosti in veselja do življenja.

Bi lahko rekli, da imate vodenje v krvi?
Imela sem zelo srečno otroštvo in mladost. Saj sem tudi zdaj dokaj srečna, moram prav potrkati na les *(to res stori)*, da se kaj ne sfiži. *(Nasmeh.)* Na svoje starše nikoli nisem gledala kot na velika šefa, saj se tudi nista tako vedla. To sem prevzela od njiju. Številni ljudje se, ko dosežejo višje položaje, zelo spremenijo, začno zviška gledati na druge. Gre za tako imenovane bicikliste – ti se pri vzponu v klanec klanjajo, na poti navzdol pa tlačijo. Ne mama ne oče nista bila nikoli takšna. Nekdo je nekoč rekel: Ni pomembno, kako se obnašaš, pomembno je, da se obnašaš do vseh ljudi enako.

Trdite, da sposobnosti za vodenje nimate v genski zasnovi. Bi lahko to lastnost morda potrdili s horoskopom, saj ste levinja s podznakom v kozoroginji?
Horoskopi lahko tudi držijo, odvisno od tega, ali jih dela poznavalec ali dežurni novinar. *(Smeh.)* Verjamem, da na nas delno vplivajo planeti, predvsem Luna, saj to lahko občutimo in vidimo tudi v naravi, denimo v obliki plime in oseke ter številnih drugih sprememb.

Vam je kdo kdaj izdelal osebno astrološko karto?
(Prikima.) Dva sta bila, oba žal že pokojna. Srečko Možina, znani astrolog, Portorožan. Karto mi je izdelal že konec srednje šole. Takrat sem imela fanta, s katerim sva bila srečna, Srečko pa je rekel, da mu je žal, a da po najinih kartah vidi, da ne bova dolgo skupaj. Prepričana sem bila, da se je zmotil, a je imel prav. Ne da bi me poznal, je še izustil: »Ti boš študirala glasbo ali matematiko.« Tudi tu je imel prav. Pa še marsikaj.

Kateri pa je bil drugi astrolog?
Andrej Marušič *(znani psihiater, op. a.)*, a njegove analize se ne spomnim, čeprav je bil prav tako precej izurjen v astroloških izračunih. Se pa zato spominjam drugih stvari. *(Stiša glas. Zdi se, kot da jo stisne v grlu in pri srcu, a se ne prepusti čustvom.)* Pogrešam ga. Andrej je bil moj najboljši prijatelj, tudi poročna priča.

Z njim ste v mladih letih igrali tudi v pop rock skupini Plexus Solaris, kajne?
(Se razvedri.) Res je, dobro ste naredili svojo novinarsko domačo nalogo. Najprej smo si nadeli ime Bela čokolada, kasneje pa Plexus Solaris. Dobili smo celo neko radijsko nagrado, tako da očitno nismo bili popolnoma brezzvezni. *(Smeh.)*

Kaj najbolj pogrešate, zdaj ko prijatelja že nekaj let ni več, kateri dogodki in dejanja so vam ostali v najlepšem spominu?
Za nas pomembni ljudje, ki odidejo iz naših življenj nekam drugam, ostanejo po svoje za vedno z nami. Z Andrejem sva imela čudovito vez. Najlepši spomin imam na čase, ko sem ga skupaj z drugimi prijatelji vozila v maminem kalimeru do portoroškega diska Tivoli in nazaj domov. Andrej je bil zadnji, ki sem ga odložila. Ponavadi ob treh zjutraj, ko sva potem še najmanj dve uri analizirala odnose in dogodke. On je govoril o svojih puncah, jaz pa o svojih ljubeznih. A iskrica med nama ni nikoli preskočila, da bi postala par, čeprav sva se lepo gledala že od osmega razreda naprej.

Dokaz, da je mogoče obdržati dolgoletno prijateljstvo med moškim in žensko brez spolnosti oziroma partnerstva. A pri vašem Borisu se je to pravilo spet sesulo, kajne?
(Se žuboreče zasmeji, medtem ko njene zelenorjave oči dobijo prav poseben, topel lesk.) Res je. Z Borisom sva prijatelja že dvajset let. Srečevala sva se na različnih dogodkih, pred leti je bil denimo tudi na mojem rojstnodnevnem žuru. Ob srečanjih sva se vedno razveselila drug drugega. Zame je Boris že sam po sebi velikan. Zdaj ko spoznavam še njegovo drugo plat, je pa sploh velikan na kvadrat.

Med drugim je znan po tem, da mu ustrezajo mlajše partnerice.
Boris zame nima let. Nikoli jih ne bo imel. Hvaležna sem vesolju, da se je vse tako zložilo, uredilo.

Verjetno ste naslednje vprašanje v minulih mesecih dobili že neštetokrat, pa vendar – v katerem trenutku sta se zaljubila?
Takrat sem bila že nekaj časa ločena, on pa se je prav tako razšel z Marijano. Z Borisom sva bila v stiku tudi po facebooku. Že skoraj leto dni sva se menila za povsem prijateljsko večerjo, a najini urniki se nikoli niso poklopili. Potem sem mu nekega dne odločno napisala, kaj je zdaj, a se bova kdaj sploh zmenila. Uskladila sva termin, ko nisva imela obveznosti – v presečni množici najinega prostega časa je bilo to šele dvajset dni kasneje – in končno nama je le uspelo.

> S Sandrom se nama je zgodila ločitev, vendar ostajava dobra prijatelja. On ima novo ljubezen, jaz pa tudi. Kadar so vsi zadovoljni in ni nihče prizadet, je vse v redu.

Skratka, kot smo že vajeni, ženska je bila spet prva, ki je zbrala pogum.
Ja, če si nekaj res želim, to naredim. To velja na vseh področjih. Kjer je želja, je volja, in kjer je volja, je pot. Zakaj bi čakala? Nikakor pa nisem načrtovala, da bova par – to je bilo tudi zame presenečenje – a tista večerja je naredila svoje. *(Se namuzne.)*

Če se vrneva na vašo vsestranskost, kar zadeva poklic in prosti čas – če naštejem le nekaj dejstev – niste le diplomiranka MBA in strokovnjakinja za odnose z javnostjo, temveč tudi diplomirana muzikologinja, izvrstna pianistka in celo slikarka.
Že dobro leto nisem naslikala ničesar novega. *(Dvigne pogled k svojemu delu z motivom klavirja, ki visi na steni, nato pa vstane in odkoraka do kotička, kjer ima spravljenih še nekaj slik, prav tako narejenih z lopatko, zaradi česar imajo barve, zmešane v strukturirane oblike, še večjo moč.)* Moje slike niso nikoli ravne, temveč živijo v treh dimenzijah. *(Pokaže na motiv s silhueto moškega, ki ima roko usmerjeno v srce.)* Ta je nastala pred približno dvema letoma.

Videti je, kot da odločno govori »hočem tvoje srce«, po drugi strani pa bi bila lahko njegova roka tudi v obliki pištole, nakazuje strel v srce.
(Zadovoljno in malce presenečeno.) Bravo, tako je.

Kako težko je osvojiti vaše srce?
Sem zelo odprt človek, a le redko kdo se me čustveno močno dotakne.

Ste bili kdaj preveč zaupljivi in se vam je to maščevalo?
Prej ali slej se to zgodi skoraj vsakomur. K sreči le redko zgrešim pri presoji, komu zaupati. Pri tem se zanašam na občutke. Bolj jim zaupam kot razumskemu delu sebe. Pri spletanju močnih prijateljskih vezi sem bila in sem še vedno zelo nerazumna. Tudi pri mojih moških ni bilo nikoli nič razumnega. Mogoče bi bilo bolje, da bi kdaj bilo. *(Smeh.)* Ob meni je lahko največji frajer na svetu, a če ničesar ne začutim, ni kemije v pogledu in dotiku, se mi ne zdi nič posebnega. *Ne fresco ne caldo. (Ne hladno ne toplo.)* Pri tem, koga si izberem, igrajo ključno vlogo reči, ki jih ne znam opisati z besedami.

Po svojih besedah nimate več kot treh zares dobrih prijateljev. Kaj pa prijateljice, se je kdaj izkazalo, da ste gojili kačo na prsih?
Ne, nikoli, moje prijateljice so prej svetnice. Res, da jih nimam veliko, največ tri ali štiri, a te so zlate. Z eno od njih, Damjano, sva prijateljici že od srednje šole. Zdaj živi v Rimu, kjer se je poročila in ima družino, a sva redno v stiku, seveda ne vedno v živo. Pomembneje kot da človeka vidiš vsak dan, se mi zdi, da veš, da bo, ko se boš spet srečal, tako, kot bi se videl včeraj. Zelo rada imam tudi Katjo Pegan *(direktorico Koprskega gledališča, op. a.)*. Pravi prijatelj je tisti, ki ga denimo pokličeš ob štirih zjutraj, ga prosiš, da te pride iskat na luno, in on to naredi – brez obotavljanja in takoj.

Kar zadeva prevažanje, imate šibkost – menda ljubite hitro, prehitro vožnjo.

Nič več. *(Smeh.)* Častna beseda. Zadnje dve, tri leta sem se umirila.

Ste dobili kakšno visoko denarno kazen?
Nekaj njih. Imela sem izredno težko nogo.

Menda vas je pri tem še posebej spodbujala udarna glasba, denimo rockerska uspešnica L. A. Woman v izvedbi Billyja Idola?
(Gromek smeh.) Ja, kje ste pa to izvedeli? Muzika me potegne v marsikaj. Sicer verjamem v terapevtskost, zdravilnost glasbe, ki nedvomno močno vpliva na človeka.

Zato Billyja Idola odslej raje ne poslušate več v avtu?
(Smeh.) Rada prisluhnem zelo različnim zvrstem glasbe – od rocka do klasike. Cenim vse vrhunske izvajalce na teh področjih.

Tudi vi v službi veljate za vrhunsko strokovnjakinjo. Na delovno mesto šefinje protokola naj bi vas leta 2000, ko ste bili stari 35 let, poklical Janez Janša?
Da, povabil me je Janez Janša in tega ne skrivam. Od takrat do danes sem delala že za različne vlade ter seveda tudi njihove predsednike, torej dr. Andreja Bajuka, dr. Janeza Drnovška, mag. Antona Ropa, Boruta Pahorja, Janeza Janšo in zdaj za mag. Alenko Bratušek. Dejstvo je, da se lahko državnega protokola naučiš le tukaj, in poudariti moram, da brez vseh odličnih sodelavcev, ki sem jih imela v teh letih na protokolu, nikoli ne bi bila tako uspešna, kot sem. Oni so moj steber, glavna opora, smo kot majhna družina. Vseh skupaj nas je sedemindvajset in prav o vsakomer lahko rečem, da je izjemno deloven in požrtvovalen. Zelo sem jim hvaležna.

Drži, da ste že od leta 1997 članica SDS?
Sem, vendar v politiki nikoli nisem bila aktivna. V vseh teh letih sem doživela že veliko pritiskov, češ, pa zakaj si še članica SDS, saj ne razmišljaš tako kot oni, ti si socialdemokratka, izpiši se. Nekdo mi je celo dobronamerno prišepnil, naj se prepišem v drugo stranko, ki je bila takrat vodilna v vladi. Če je to pogoj, da obdržim službo, sem odgovorila, se *a priori* ne nameravam izpisati – če me ne cenijo kot človeka, ki svoje delo opravlja profesionalno in dobro, potem pa na svidenje! Morate vedeti, da sem precej objektivna, takšna sem od nekdaj. Znam razmišljati s svojo glavo, nobena stranka in nihče je ne usmerja! V službi delam vedno

„Boris zame nima let. Nikoli jih ne bo imel. Hvaležna sem vesolju, da se je vse tako zložilo, uredilo.

tako, kot je protokolarno prav, čeprav si včasih kdo želi, da bi stvari vlekla bolj na eno ali drugo stran. Za nas v protokolu ni pomembno, katero ime je na določeni funkciji, temveč le ta sama po sebi.

Že po prvem letu v službi leta 2001 vas je doletela zahtevna naloga ob srečanju ameriškega in ruskega predsednika na Brdu Georgea W. Busha in Vladimirja Putina. Po medijih so še dolgo odmevali odzivi na vaš kostim v barvi temnega zlata, ki se je pod kamerami in soncem preveč bleščal. Vidim, da se kremžite – kolikokrat ste že odgovarjali na podobno novinarsko vprašanje?
Tristopetinsedemdesetkrat. *(Smeh.)* Kot že povedano, kostim, ki mi ga je sešila moja šivilja, je bil v živo v notranjih prostorih videti povsem primeren, pod žarki močne poletne svetlobe in reflektorji pa bi to težko še trdila. Zdajle že n-tič pripovedujem, da smo imeli za pripravo dogodka le tri tedne. Glede na to, da so novinarji pri tem izjemno zahtevnem dogodku našli edino napako barvo moje obleke, sem kot organizatorka popolna zmagovalka.

Takrat ste se na burne komentarje odzvali z nasmeškom in besedami, da brez kršitev ni napredka.
Še vedno tako mislim. Danes bi se ob podobni priložnosti sicer oblekla drugače. *(Nasmeh.)* Mirno lahko trdim, da je bila ta oprava, pa čeprav se je z njo ukvarjala vesoljna Slovenija in mi takrat ni bilo vseeno, v primerjavi z vsemi drugimi zadevami povsem nepomembna. Pravila je včasih res treba kršiti, sicer ne bi bilo nikakršnih družbenih sprememb – če si denimo predstavljamo, kakšno zgražanje je nekoč sprožila prva ženska, ki se je oblekla v hlače. A pri prestopanju meja nikoli ne smemo pozabiti biti spoštljivi do drugih – do vseh ljudi in do svoje države. Spoštovanje je veliko bolj pomembno, kot sta dolžina krila in barva obleke!

Stopnjo spoštovanja bomo med drugim spet izkazovali z obdarovanjem v hitro bližajočih se prazničnih decembrskih dneh. Lahko kot izkušena obdarovalka najimenitnejših Zemljanov svetujete, s kakšnim darilom se dragi osebi najlepše priklonimo?
Vedno izhajajte iz človeka, ki mu dajete darilo, ne iz sebe. Ne kupujte stvari, ki so

> Nekdo mi je celo dobronamerno prišepnil, naj se prepišem v drugo stranko. Če me ne cenijo kot človeka, ki svoje delo opravlja profesionalno in dobro, sem odgovorila, potem pa na svidenje!

v prvi vrsti všeč vam, temveč poizvedite, kaj ugaja njemu ali njej ter s čim se rad ukvarja. Ni nujno, da gre za stvar, lahko je to skok s padalom ali kaj tretjega, kar si oseba že dolgo želi. Iz pogovora s človekom morate ugotoviti, kaj ga zanima. Seveda ne z neposrednim vprašanjem, temveč prefinjeno, počasi in tudi malce prebrisano.

Tudi vi ste prejeli že nekaj edinstvenih daril. Prijatelj naj bi vam pred leti dal uokvirjeno kopijo prve strani Dela na dan vašega rojstva.
(Nasmeh.) Tako je, šlo je za Delo, izdano 7. avgusta 1965. To res nepozabno, lepo in posebno darilo sem prejela od Jureta Bračka, danes novinarja Pop TV, takrat pa mojega sodelavca. V arhiv NUK je šel po kopijo tega časopisa, prvo stran je uokviril, druge pa priložil. Pri darilih ni pomembna denarna vrednost, treba je biti izviren, se potruditi, šele potem obdarovanec to zares ceni. Omenjeno stran Dela imam doma v Kopru še vedno na steni.

IZ EKSKLUZIVNE IZDAJE ONEPLUS, ki je izšla 5. 11. 2013

▶ Prva in edina šefinja protokola v zgodovini Slovenije. Elegantna, natančna dama in polnokrvna temperamentna Primorka **KSENIJA BENEDETTI** vzbuja zadnje čase posebno zanimanje zaradi zdaj že dobre pol leta trajajoče ljubezenske zveze z legendarnim igralcem Borisom Cavazzo: »Hvaležna sem vesolju, da se je vse tako zložilo, uredilo.« O svoji prejšnji dolgoletni zvezi pa: »S Sandrom se nama je zgodila ločitev, vendar ostajava dobra prijatelja. On ima novo ljubezen, jaz pa tudi. Kadar so vsi zadovoljni in ni nihče prizadet, je vse v redu.« O politiki: »Nekdo mi je celo dobronamerno prišepnil, naj se prepišem v drugo stranko. Če me ne cenijo kot človeka, ki svoje delo opravlja profesionalno in dobro, sem odgovorila, potem pa na svidenje!«
V novi ONIPLUS, na straneh od 14 do 18.

ca sprašuje, koliko denarja zapravimo za vsakdanje potrebščine.

7. Pa pridevnik razvpiti! Ni vsaka znana oseba že razvpita. Mati Tereza je bila znana, slavna, po vsem svetu smo jo poznali po njenih dobrih delih. Neprimerno vedenje nekaterih zvezdnikov pa poskrbi, da postanejo razvpiti in pristanejo na straneh tabloidov.

8. Zadnje čase pri nas nihče več ne ugiba, koliko izgube so pridelale naše banke. Vsi – s predsednico vlade na čelu – samo še špekulirajo. (Včasih so lahkomiselni, lahkoverni in nepošteni ljudje špekulirali na borzi. Trenutna raba beseda je povsem prevzeta iz angleščine.)

Nekoč smo imeli jezikovno razsodišče. Pokojni prevajalec Janez Gradišnik je s pretanjenim občutkom za jezik analiziral in priporočal. Imela sem srečo, da sem ga tudi osebno spoznala. Pravi užitek je bil, poslušati njegovo lepo, besedno bogato, blagozvočno slovenščino, za katero pa ni stalo samo odlično jezikovno znanje, ampak tudi prodoren intelekt in odpor do govorjenja kar tjavdan.

Jezik, kakršnega poslušamo danes na ulici, pa tudi iz ust tistih, po katerih naj bi se zgledovali, pa je kot v posmeh vsem, ki so si stoletja prizadevali, da bi ta jezik ostal in postal enakovreden drugim evropskim jezikom.

AINO BONAČIĆ SLIVNIK, LJUBLJANA